

Bodymaps – billeder af liv med hiv

Af Bolette Frydendahl Larsen

Ph.D., Postdoc,

Institut for Nordiske Studier og Sprogvidenskab (NorS) Københavns Universitet

I AIDS-Fondets kælder står en masse pensler og malerbøtter, der tilhører Jens Peder Høeberg. Der står også omkring 60 store lærreder, alle med et selvportræt malet af et menneske, der lever med hiv. De såkaldte 'bodymaps'. Malerierne er store: 2,10 cm x 1,50 cm, og på midten af alle værkerne ses en krop i fuld størrelse. Til venstre for kroppen illustreres fortiden og til højre, forestillinger om og drømme for fremtiden. Rækken af selvportrætter i kælderen vokser stadig, og hvert år kommer der flere til.

På de følgende sider bringer *Kvinder, Køn & Forskning* 10 bodymaps, som er malet af unge mennesker mellem 18 og 32 år, der alle er med i en af AIDS-Fondets ungegrupper. AIDS-Fondet driver en ungegruppe i Århus og en i København. Den københavnske gruppe dækker Sjælland og Bornholm, mens den århusianske dækker Fyn og Jylland. Grupperne giver de unge mulighed for at lære andre unge mennesker, der lever med hiv, at kende og at dele erfaringer og tanker om alt lige fra dating og familieliv til den seneste forskning i hiv-medicin. Mødet med andre, der lever med hiv, kan reducere de sociale og psykiske udfordringer,

som desværre ofte følger med en hiv-diagnose. I gruppen skaber deltagerne sammen et trygt rum, hvor alt, der tales om, forbliver i gruppen. Den københavnske gruppe, der faciliteres af projektleder Mikkel Enevoldsen, mødes månedligt og tager også sammen på sommerhusture og udflugter. I 2022 var formålet med en af deres arrangementer at deltage i et bodymap-forløb med Jens Peder Høeberg. I løbet af en weekend blev de guidet gennem en kunstnerisk workshop, og da weekenden var ovre, havde de skabt 10 bodymaps og hver skrevet en tilhørende tekst om værket og om deres liv med hiv. Deltagerne har selv valgt, om de vil være anonyme eller ej.

Ungegruppens workshopforløb var ét ud af en lang række workshopforløb, som Jens Peder Høeberg har afholdt siden 2008. Jeg har mødt ham, fordi jeg er postdoc i forskningsprojektet *The Cultural History of AIDS in Denmark*, hvor vi indsamler historier om hiv og aids i 1980'erne og 1990'erne. Jens Peder Høeberg er formand i Hiv-Danmarks bestyrelse og har selv levet med hiv siden 1985. Han er således en af

langtidsoverleverne, der mirakuløst overlevede perioden frem til 1997, der var uden effektive hiv-behandlinger.

Ideen til at bearbejde og formidle følelser omkring dét at leve med hiv gennem bodymaps, fik han efter at have deltaget i en konference organiseret af IBIS og Danida i 2008. En gruppe mænd og kvinder fra Namibia, der var blevet uddannet som hiv- og aids-sundhedsformidlere, udstillede i forbindelse med deres eksamen i København en række store billeder, der formidlede deres liv med hiv. Inspireret af den namibiske udstilling begyndte Jens Peder Høeberg at organisere workshops i Danmark. Praksissen med at bearbejde og udtrykke sig om sit liv med hiv via bodymaps stammer oprindeligt fra et projekt fra 2003 i Cape Town i Sydafrika, hvor en gruppe kvinder, der levede med hiv, mødtes og skabte bodymaps som led i deres uddannelse til at blive sundhedsformidlere i den sydafrikanske hiv-organisation *Treatment Action Campaign* (MacGregor, 2009, 86). Udtryksformen er siden blevet brugt af mennesker, der lever med hiv, i mange andre lande over hele verden, herunder Mexico, USA, Filippinerne og Belgien (Jager et al., 2016, 9). De danske bodymaps illustrerer således, hvordan hiv-aktivistiske strategier har rejst over landegrænser. For Jens Peder Høeberg var der ingen tvivl om, at denne formidlingsform manglede i Danmark. Som han siger, da jeg møder ham i hans lejlighed på Christianshavn en solrig forårsdag i 2023:

"Ofte er vores verden så fyldt med ord. Alting er intellektuelt. Bodymaps starter et andet sted. At deltage i en bodymap-workshop gør noget ved folk. Det er et stærkt medie. De, der har levet med hiv længe, kommer i kontakt med ting, de har fortrængt, men som kroppen husker. De nye, sætter ord på følelser og oplevelser for første gang."

Workshopforløbet skaber et kreativt og terapeutisk rum omkring dét at leve med hiv. Når bodymaps udstilles, får de samtidig en politisk funktion ved at insistere på at give plads til perspektiver og stemmer fra mennesker, der lever med hiv.

De mange bodymaps, der er blevet skabt på Jens Peder Høebergs workshops de sidste 15

år, fortæller tilsammen en bred historie om hiv og aids i Danmark: Deltagerne er mellem 13 og 70 år og har fået konstateret hiv på vidt forskellige tidspunkter (fra 1985 og frem til 2020). Nogle er født med hiv, andre har fået hiv via stofbrug eller sexarbejde. Nogle gennem heteroseksuel sex og andre gennem homoseksuel sex.

Jens Peder Høeberg har fået kontakt med deltagerne på forskellige måder. Stofbrugere og tidligere sexarbejdere, som har skabt deres egne bodymaps, har han fået kontakt til via et dagbehandlingscenter for stofbrugere på Forchhammersvej på Frederiksberg. De yngste deltagere i projektet er børn og teenagere, som han har fået kontakt med via et samarbejde med Lena Vang, der er sygeplejerske på Hvidovre hospitals børneambulatorium. Disse børn møder ofte andre børn med hiv for første gang, når de deltager i bodymap-workshoppen. Bodymaps-projektet skaber dermed en unik mødeplads, hvor de kan spejle sig i hinandens historier og erfaringer. AIDS-Fondets københavnske ungegruppe tog selv kontakt til Jens Peder Høeberg for at organisere en workshop for deres egen gruppe. Andre deltagere har han mødt via Rigshospitalets årlige informationsdag om hiv og aids, via patientorganisationen Hiv-Danmark samt gennem et samarbejde med de svenske og norske hiv-organisationer Noaks Ark og HivNorge.

Ungegruppens bodymaps og de tilhørende fortællinger, som du kan se og læse på de følgende sider, viser, at stigmaet ved hiv ikke er forsvundet på trods af, at velbehandlet hiv i dag hverken smitter eller udvikler sig til aids. Som Jens Peder Høeberg ærgerligt konstaterer: "Det er desværre det samme de nye generationer kæmper med, som vi gjorde i 1980'erne og 1990'erne. Skam. Skyld. Sorg." Jens Peder Høeberg er taknemmelig over de rum for refleksion og for bearbejdning af svære følelser omkring sin hiv-diagnose, som han selv oplevede at få, da han i 1996 begyndte i gruppeterapi i en 'livsmodsgroupe' under patientforeningen Hiv-Danmark. Samtidig er han taknemmelig over at have overlevet 33 år med hiv. Arbejdet med bodymaps-projektet er for ham en måde at give noget tilbage til andre, der er ramt af hiv. Som uddannet lærer og gestaltterapeut er dét

at facilitere rum for fordybelse, fortrolighed og refleksion en af hans styrker, og det udfolder sig i hans workshops. Hvis du får lyst til at se bodymaps i fuld størrelse, kan du holde dig informeret

via hans hjemmeside, da Jens Peder Høeberg hvert år udstiller bodymaps i København på den årlige *World Aids Day* den 1. december (Høeberg, 2023).

Litteratur

Høeberg, J. P. 2023. *bodymapping.dk* [Online]. [Accessed 19.04.2023]. Tilgængelig på: <http://bodymapping.dk/wp/>

Jager, A. D., Tewson, A., Ludlow, B. & Boydell, K. Embodied ways of storying the self: A systematic review of body-mapping. *Forum qualitative sozialforschung/forum: Qualitative social research*, 2016.

MacGregor, H. N. 2009. Mapping the body: tracing the personal and the political dimensions of HIV/AIDS in Khayelitsha, South Africa. *Anthropol Med*, 16, 85-95.

Lars Klitgaard: Sommeren blev aflyst, 2022

Det var Sankt Hans, og om aftenen skulle den vordende sommer fejres med gode venner. Men sommeren 2010 blev aflyst, for den dag fik jeg at vide, at jeg er hiv-positiv.

Sommeren føltes som mit livs efterår, og jeg følte mig beskidt. Når jeg kiggede på mine arme, følte jeg, at jeg kunne se virussen kravle rundt i mine blodårer, og lige meget hvor meget jeg vaskede mig, var jeg beskidt. Selvom jeg vidste, at hiv ikke længere betød, at jeg skulle dø, så begyndte jeg så småt at forberede mig på et langt, ensomt liv. For hvem ville da være sammen med én med hiv?

Men selvom sommeren blev aflyst det år og efteråret og vinteren blev utrolig langt, så varede det heldigvis ikke ved. Samme efterår blev jeg en del af Ungegruppen for unge hiv-positive, og det hjalp mig til at se, at det nok skulle blive forår en gang. Det hjalp mig at møde andre, som tumler med det samme, og især da jeg begyndte på medicin begyndte bladene igen at blive grønne. Pludselig var jeg ikke længere beskidt, og det gav mig troen på, at det nok skal blive sommer med grønne blade, blomster og masser af kærlighed.

Lars Klitgaard, 33 år. Fik konstateret hiv i 2010.

Sophie Lundin:

From mind full to mindful, 2022

Fra højre ser man min fortid, som var præget af frygten for, at jeg skulle dø ung af hiv, fordi jeg ikke selv vidste bedre på dette tidspunkt. Jeg troede, at jeg havde levet det meste af det liv, jeg var blevet tildelt, og at min tid derfor var ved at rinde ud. Dette blev heldigvis hurtigt manet i jorden, da jeg lærte mere om hiv og blev en del af et netværk med folk, som havde diagnosen til fælles. Min største udfordring gennem tiden har dog været kærligheden, da min hiv-diagnose indimellem har fået mig til at tvivle på, om der er nogen der vil elske mig, når jeg har dét med i bagagen. Disse udfordringer har til tider påvirket mine tanker negativt og har været bump på min vej.

Min vej illustrerer jeg som en gul sti, jeg går på, da dén farve symboliserer optimisme og håb. Jeg har altid været et optimistisk og håbefuldt menneske, hvilket er egenskaber, jeg tror, har hjulpet til min forsoning med min hiv-diagnose og har gjort, at den skyld og skam, jeg har følt, er svunden ind.

Så her er jeg i dag - mig lige der i midten af billedet i en smuk grøn kjole. Jeg arbejder i dag som pædagog, hvor især uddannelsen lærte mig at se mere indad og nuanceret på livet, hvilket har bidraget med et større fokus på min selvudvikling. Mit mål er at stræbe efter at

være den bedste udgave af mig selv, hvorfor jeg har valgt, at min kjole skulle være grøn, fordi denne farve symboliserer vækst og fornyelse. Jeg prøver samtidig ikke at lade mig påvirke af fortidens og fremtidens bekymringer men derimod at leve i nuet.

Fra mig i midten og ud til venstre ser man både lidt af, hvad min hiv-diagnose har båret med sig, hvad jeg har lært, og hvad jeg håber for fremtiden. Jeg går stadig på den optimistiske og håbefulde sti og har ingen intention om at afvige fra den, da jeg tror, den fører mig lige derhen, hvor det er meningen, jeg skal være! Der hvor jeg skal hen, håber jeg at finde kærligheden og opnå mindfulness. Jeg har lært, at hiv-diagnosen ikke er en begrænsning, og at jeg kun har livet foran mig. Hiv-diagnosen er faktisk skyld i, der hvor jeg er i dag fysisk, men også psykisk, da jeg er blevet klogere på mig selv og prioriterer min selvudvikling. Hiv-diagnosen har samtidig også båret det med sig, at jeg har mødt de mest fantastiske mennesker, som har været med til at gøre mig til et mere fordomsfrit, alsidigt og tolerant menneske. Hiv har bragt en masse godt med sig, og jeg er glad for det, hvor jeg er i dag, så jeg kan næsten sige, at jeg ikke ville være diagnosen foruden.

Sophie Lundin, 31 år. Fik konstateret hiv den 10. juni 2015.

Mor:

Mor har hiv, 2022

I midten står jeg selv i en blomstret kjole, som symboliserer min meget feministiske side. I min mave ligger mit ufødte barn, da jeg blev diagnosticeret med hiv, imens jeg var gravid. Der er tårer under mit venstre øje, da det var en tid, som kostede mange tårer. Jeg er som person én, som går meget op i mit udseende og bruger mit udseende som et skjold for mit indre.

På min venstre side har jeg en solsikke med glimmer i midten. Solsikken er en meget majestætisk blomst og med dens meget skinnende gule farve, kan man ikke undgå at lægge mærke til den. Det er en robust blomst, som kan modstå vind og vejr. Jeg er ligesom solsikken. Jeg ved, at jeg er kommet igennem den livskrise, man gennemgår, når man får hiv, udelukkende pga. min stærke psyke. Jeg er robust og har en indre power, som ikke er nem at slå ihjel.

Over solsikken står der en tekst, der omhandler den relation, hvor den ene partner er hiv-negativ og den anden er positiv. Jeg havde været sammen med min kæreste i 3 år, da jeg blev testet positiv. Hospitalet mente, at det var helt sikkert, at min kæreste var positiv, da jeg sikkert havde fået det af ham. Men han var negativ, og vi skulle sammen have et hiv-negativt barn, hvilket de to hjerter symboliserer. Det sorte hjerte er mit hjerte, som blev sort under min graviditet, da jeg fik en graviditets-depression af at gennemgå en livskrise samtidig med, at jeg skulle forberede mig på at skulle være mor. Det lille hvide hjerte er min datters. Det hvide symboliserer renlighed, uskyld og lyset, der bryder mørket. Selv om hun lå i min medicinerede, syge og deprimerede krop, så lå hun i sin egen æggeskal og var så fin. Hun var min redning og mit lys, der brændte i mig.

De knuste hjerter symboliserer min familie og nærmeste. At skulle fortælle det til sin familie er hjerteskræende. Jeg følte, at jeg knuste deres hjerter, fordi de blev så kede af det. Det var hårdt også at skulle være der og trøste sine nærmeste, når man selv går rundt med et knust hjerte.

Over hjerterne er der et hospital. Min oplevelse med sundhedsvæsenet har efterladt dybe ar på min sjæl. Som heteroseksuel kvinde oplevede jeg,

at fagpersoner var overraskede eller lettere forargede over, at "sådan en som mig" kunne få hiv. Det værste var frygten for mig.

Da jeg havde født, var der en sygeplejerske, som var bange for at sy mig og udtrykte det overfor mig og skældte mig ud. Disse oplevelser oplevede jeg gang på gang. Pga. min graviditet og efter fødselsforløb med barn fra hiv-smittet mor, var det som om, at hospitalet blev mit andet hjem. Men det var ikke et rart eller trygt hjem. Efter at jeg fysisk var kommet på benene igen, skrev jeg en lang klage til hospitalet, som resulterede i flere fyringer på forskellige afdelinger og en fysisk undskyldning.

Det var rart at kunne stå op for sig selv.

Over hospitalet er der en sort tankeboble, som symboliserer de mørke tanker, man får, når man får overleveret nyheden. Jeg kunne ikke gå forbi et spejl i starten, fordi jeg var sikker på, at der stod "hiv" i panden på mig.

Solen betyder, at der er lys for enden af tunnelen. De mørke tanker forsvinder ikke helt, men de bliver mindre vigtige. Jeg kan huske, at alle fortalte mig, "det bliver bedre med tiden", og selv om jeg ikke kunne se det i øjeblikket, kan jeg i dag godt se, at jeg har et bedre hiv-liv end for et, to og tre år siden.

Under solen står der tre personer med knuste hjerter, som holder i hånden ved siden af AIDS-Fondets sløjfe. Det er min madklub inde fra AIDS-Fondet. Selv om jeg via min solsikke mente, at det var min egen psyke, som hjalp mig igennem forløbet, så ville jeg aldrig havde klaret det uden mine hiv-venner. Det er gået op for mig, at jeg ikke kan klare det alene, men at jeg har brug for andre allierede. De knuste hjerter symboliserer, at vi er sammen om sorgen og tager hinanden i hånden, når livet er svært. Vi er her for hinanden og støtter hinanden i ting, som kun vi forstår. Hiv har givet mig venner for livet, som jeg er taknemmelig for.

Under madklubben sidder min datter og jeg. Jeg skal en dag fortælle hende om min historie, som også er hendes historie. Hun er født af mor med hiv, og det skal hun vide. Hvordan jeg skal fortælle hende det, det ved jeg ikke endnu...

Trine Larsen:

Da livet blev vendt op og ned, 2022

Dagene op til jeg skulle testes, går jeg og tænker: "Det skal nok gå, det er bare en meget slem forskrækkelse, jeg har fået mig det her".

Dagene efter blodprøvetagningen tog jeg mig selv i at bede en indre bøn til Gud om, at hvis jeg nu testes negativ, skulle jeg nok stoppe med at spise usundt, gå for meget i byen, aldrig mere have ubeskyttet sex, spise sundere osv...., men nej, jeg var positiv. Alt krakelerede indeni, og jeg var sikker på, jeg skulle leve et liv i ensomhed, hvis jeg overhovedet overlevede, for jeg havde seriøse selvmordstanker og begyndte at skære i mig selv for at få smerten ud, for hvem ville dog have sådan én som mig, der har hiv!??

Da jeg kom til lægen, brugte hun meget tid på at forsikre mig om, at jeg ikke skulle dø AF hiv, men MED hiv, og at jeg sagtens kunne få børn og leve et sundt liv. Jeg isolerede mig, jeg følte mig frastødende, farlig at røre ved og især, at mit blod var farligt, samt ulækker, så ville det jo bare være lettest at tage mit eget liv, hvis jeg skulle have det sådan. Det hjalp ikke på, at jeg følte, den tætteste familie tog afstand fra mig/holdt mig ude fra sammenkomster, ikke turde spise noget, jeg havde tilberedt (for hvis nu man blev smittet igennem maden), ikke ville kramme mig, når det eneste jeg virkelig bare havde brug for lige der var at blive holdt om og få at vide, at det nok skal gå alt sammen, vi er her for dig.

Jeg overlevede de forfærdelige første måneder, kom hurtigt i behandling, og efter 2 måneder på medicin, var mine tal så lave, at infektionen var umålbart!!! Derfor kom tanken: har jeg så overhovedet hiv? Men jo, den var god nok.

CD4-tal lå på 570, da det blev opdaget.

Beskrivelse af værket:

Jeg ligger på siden med ryggen til fortiden, da det er ting, jeg har med i rygsækken og ikke kan ændre på.

Jeg ligger med bedende hænder foran et bøjet hoved og beder til en fremtid, som forhåbentlig vil indeholde:

At leve med hiv vil blive mere accepteret, og der bliver færre fordomme omkring sygdommen og om os, der lever med den.

At finde den store kærlighed og blive gift.

Blive bedre til at håndtere alt det tankemylder, der vil opstå med hensyn til min hiv ("vil medicinen nu altid være nok til at holde den umålbart?") og mange andre tanker. Huske mig selv på (især når min angst og mørke tanker får lov at bestemme for meget), at jeg er kommet så langt nu, og jeg overlevede, selvom det så mørkest ud (I DID IT!!!).

Trine Larsen, 34 år. Fik konstateret hiv i 2016.

Mohamed:

Hiv ind i livet, 2022

Nederst i venstre hjørne står der "primær infektion", og det er sådan det hele startede. Jeg blev meget syg og anede ikke, hvad jeg fejlede. Det gjorde lægerne og sygeplejerskerne heller ikke, og de troede, jeg havde fået meningitis. Jeg blev testet for alt, og de tog også tester fra rygmærven, men de kunne ikke finde ud af, hvad der var galt. Jeg var blevet testet for kønssygdomme og hiv 5 dage inden, og der var prøven negativ. De tog så endnu en prøve på hiv. Jeg kommer ind til infektionsklinikken, og sygeplejersken ser meget alvorlig ud og spørger, om jeg ved, hvad jeg tror, hun skal sige. Så siger jeg direkte til hende: "Er det hiv primær infektion?" Så siger hun ja. Derefter går jeg i sort, og det eneste jeg ser, er hiv i mit hoved. Jeg er på hospitalet en hel del i starten for at få taget blodprøver etc. etc. Jeg får en følelse af, at jeg hellere vil dø, og jeg bliver helt deprimeret. Jeg er jo blevet smittet med hiv, og lige meget hvad de sagde, så ville jeg hellere dø, men jeg kan ikke begå selvmord, da det er forbudt ifølge min religion.

På venstre side kan man se mange ting omringet med sort, og det er viruspartikler, som jeg følte, jeg så hele tiden, og som jeg var fyldt med. Den halve del af min krop, der er malet i billedet, har kanter i sort. I sort er, fordi jeg gik meget i sort og havde ingen livsglæde.

Så kommer vi til den anden side. Her er jeg kommet i Ungegruppen, og jeg ser andre, som lever i samme situation. Jeg får mere lyst at leve, og

jeg får lyst til de sportsaktiviteter, jeg gik til, inden jeg fik diagnosen. Jeg spiller en del tennis, og jeg arbejder på hospitalet, som jeg altid har gjort. Jeg tænker meget på forskning og fremtiden og håber, at man kan gøre livet helt nemt for hiv-positive uden stigmatisering fra samfundet.

De forskellige symboler er:

Nedefra ser man et rør, man blander i, plus forstørrelsesglas. Ovenover det er der en tennis-sketcher og en tennisbold. Over ketcheren står der "vamos", som jeg bruger meget i tennis som et opmuntrende råb. Det betyder "come on" på spansk. Øverst har jeg skrevet ordet "LIV" og malet en sol, som betyder, at jeg føler, jeg har fået et liv igen. Solen er ikke helt gul, da jeg føler, at selv om den skinner, og det hele er blevet bedre, så har jeg alligevel noget indeni, som ikke har det helt godt. Viruspartiklerne har nu fået en rød ramme i stedet for sort, for nu ved jeg, at jeg stadig har virus, men også at det ikke fylder så meget mere. På kroppen er rammen også rød, da det, i modsætning til "sort" og beskidt blod, nu er blevet mere "normalt" blod. Den højre side har flere farver, da jeg ikke længe ser min hiv som noget, der fylder alt mere. Så mere glædelige farver på denne side. På fremtiden ser jeg, at det vil lykkes forskningen at løse gåden med hiv.

Mohamed, 34 år. Fik konstateret hiv i 2017.

Bine:

Der er en revne i alting, det er sådan,
lyset kommer ind, 2022

Har taget udgangspunkt i en ballerina/engel for den kvindelige side, jeg besidder.

Min venstre side fortæller de tanker, jeg havde under corona, da jeg lå syg den sommer/efterår, og hvor tæt på døden jeg var, og at jeg havde følelsen af at være klar til døden. Jeg følte mig svigtet af ham foroven. Havde en skam og følte, at jeg var uren og ikke var værdig til at leve.

Min højre side er med drømme, jeg har for fremtiden, og noget er allerede blevet virkeligt.

Jeg er i et lykkeligt forhold, hvor vi taler meget om fremtiden med børn og bryllup, samt hvad

børnene skal hedde. Jeg drømmer om at komme ud og rejse og opleve meget mere af verden, som jeg i lang tid var udelukket fra pga. min sygdom.

I bunden viser jeg det, jeg elsker, nemlig palmer og at komme ud i verden for at se andet og glemme hverdagen og problemerne derhjemme for en stund.

Citatet af Leonard Cohen (værkets titel) tager udgangspunkt i livets op- og nedture.

Bine, 29 år. Fik konstateret hiv i september 2020.

UKENDT:

Kampen for lykken, livet og tilgivelsen, 2022.

Den venstre side af mit værk indeholder de tre mørkeste tanker fra mit liv med hiv.

Vægten symboliserer spørgsmålet om retfærdighed. Jeg sidder tilbage med en dyb følelse af, at det ikke er retfærdigt, at jeg er blevet smittet med hiv. Af alle verdens mennesker, der har haft ubeskyttet sex én gang før, hvorfor skulle dette så ramme netop mig?

Det visne træ symboliserer spørgsmålet om ensomhed. Jeg frygter, at jeg vil forblive enlig hele mit liv, for hvem ville nogensinde vælge en person til, som har hiv? Den hårdeste sandhed er, at jeg ikke ved, om jeg ville vælge en person til eller fra, hvis situationen var omvendt.

Øjet, der græder, symboliserer spørgsmålet om tristheden. Tristheden over den ene fejl jeg begik, som er uoprettelig, og har konsekvenser resten af mit liv. Vil tristheden nogensinde forlade mig?

Den venstre side af mit værk indeholder de tre største visioner for mit liv med hiv.

Silhuetten som springer over kløften, symboliserer mit håb for, at jeg bliver sejrrig trods

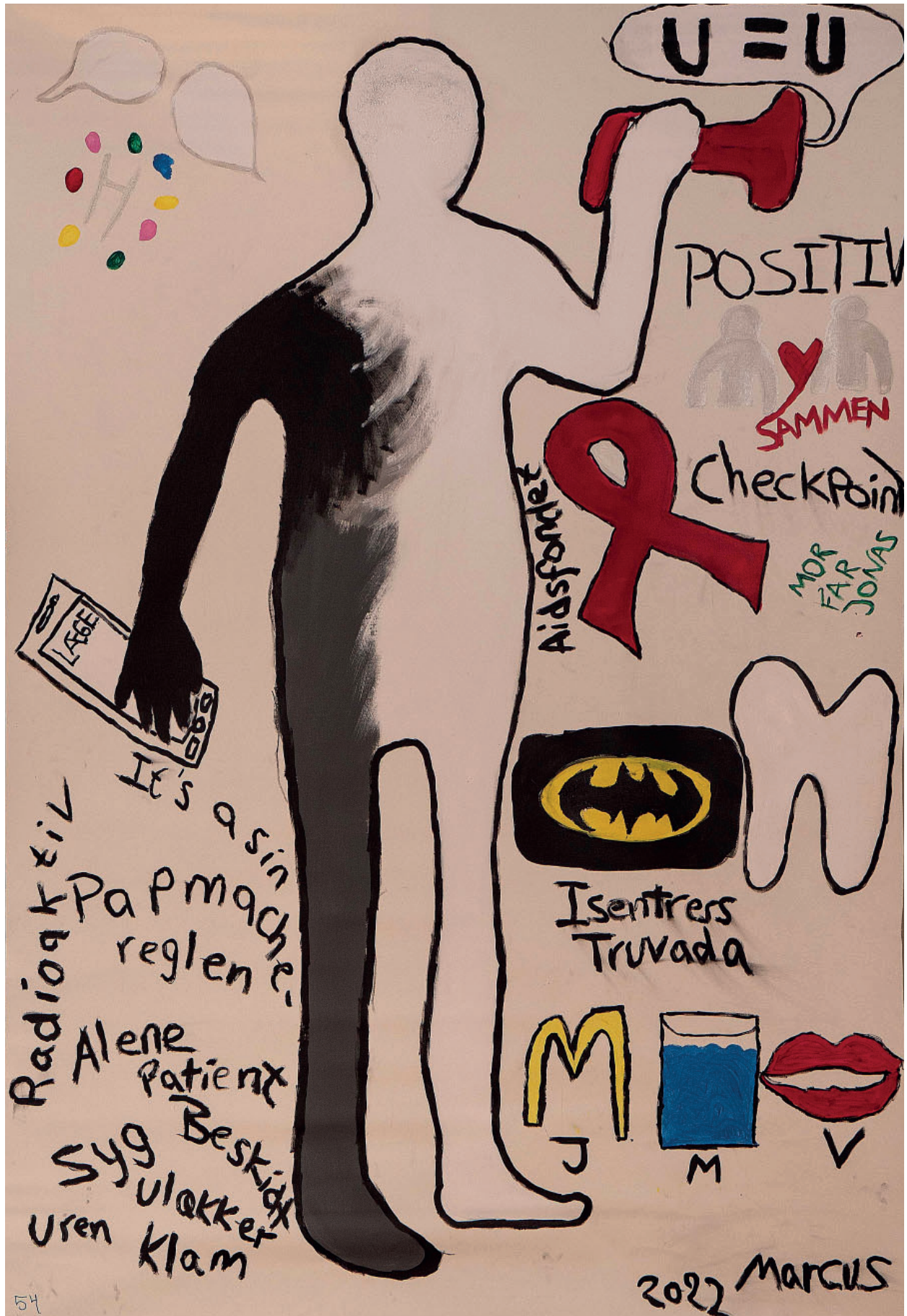
min diagnose. Det gælder alt fra kampen om selvtilgivelse, til kampen om karrieren, til kampen for selvværdet. Hiv må ikke få mig ned med nakken. Jeg håber, at jeg vinder kampen.

Silhuetten af familien symboliserer mit håb for, at der en dag er en person, som vil vælge mig til trods min diagnose. Den symboliserer håbet om at få en familie.

Silhuetten af fuglene symboliserer mit håb for at blive fri en dag. Fri fra min skyld, fri fra min skam, fri fra mit selvhad og fri fra min bekymring om fordømmelse. Jeg tror på, at sandheden og selvtilgivelsen kan sætte mig fri. Derfor arbejder jeg på at kunne leve åbent med hiv.

Min egen silhuet er delt op i to farver; en mørk grålig nuance og en lysende, varm og stærk nuance. Farverne går igen i mine udfordringer og visioner. En dag håber jeg, at jeg hele mig bliver lysende, varm og stærk.

UKENDT, 26 år. Fik konstateret hiv i 2017.

Marcus:

Laissez les bons temps rouler, 2022

Jeg blev ringet op af min læge med testresultatet på en onsdag efter en lang dag med en sød fyr, hvor telefonens eneste formål var at være på flightmode.

Hiv-testen var positiv. Det andet, der fulgte, var noget, jeg tænker var et angstanfald og mig, der satte mig ind i min bil og kørte væk fra "geringsområdet", men endte med at stille bilen et sted og blive hentet af J.

Vi tog på McDonald's. Det blev min første redning.

Dagen efter fulgte de første samtaler med læge og sygeplejerske, som på ingen måde var en succes.

Til gengæld fik jeg taget blodprøver af den sødeste sygeplejerske N, der fortalte, at hun havde læst i Papmaché-reglen (af Hella Joof), at man skulle huske de gode oplevelser i livet. Og så komme glimmer på det.

Det inspirerede hende til at komme lidt glimmer i håret hver dag, inden hun mødte på arbejde. Derfor glimmet på mit hoved. Så tak til sygeplejersken N og tak til Hella Joof.

Mit hoved er fyldt med både dårlige og gode oplevelser relateret til hiv - de dårlige har ikke fået så meget plads på værket. Det har de gode til gengæld. Vil dog fremhæve H'et på venstre side, som

er forbogstavet på en rådgiver, der hjalp mig igennem det første år. Altid i farverigt tøj og højt humør.

Glasset over M'et hentyder til min veninde, der drak fra samme glas som mig, da jeg havde taget piller første gang, fordi som hun sagde: "Det smitter jo ik', hvis jeg drikker af glasset for fanden?".

Og kysset fik jeg af min ven V for at vise mig, at han ikke var bange for mig. Og for at drage omsorg.

Så tak til J, til M og til V.

Nu er jeg i lære som klinikassistent hos en tandlæge. Jeg arbejder i AIDS-Fondets Checkpoint. Jeg er omgivet af dejlige mennesker, og fremtiden har heldigvis fået meget mere plads, end den havde dengang i januar 2021.

Min pilleæske med Batman-logoet skulle selvfølgelig med, fordi jeg har den med mig alle steder men mest af alt, fordi jeg synes, den er ret sej.

Jeg håber, fremtiden ser positiv ud, derfor har jeg også skrevet det ord med blokbogstaver.

Fremtiden ser lys ud.

Marcus, 24 år. Fik konstateret hiv i januar 2021.

Anders:

Ich mag Tanzen, 2022

Mit værk er et udtryk for en transition fra afmagt og håbløshed til *empowerment* og handlekraft, hvilket toningen i min hud viser - som toner lysere op fra venstre mod højre. På venstre side er der et vinglas, som flyder over - et symbol på de overvældende følelser, der knyttede sig til tiden, hvor jeg fik min hiv-diagnose. Vinglasset og højtaleren symboliserer på én og samme tid kosmos og kaos. En kontrol der erstattedes af ukontrol i takt med mit stigende forbrug af alkohol og stoffer, som førte til uhæmmet, ukritisk og ubeskyttet sex. Og heraf kom min hiv-diagnose. Et ukontrolleret kaos blev hurtigt vendt til en større refleksiv proces om, hvem jeg egentlig var, og hvad jeg i virkeligheden fortjente i livet. Den røde farve symboliserer den rus, jeg søgte, weekend efter weekend, men den symboliserer også mit hiv-inficerede blod, der føltes så synligt for andre, men egentlig kun var blot for mig.

Strømningen af den røde farve flyder fra venstre mod højre, som den proces jeg gennemgik med negative og destruktive tanker til en tilstand og følelse af, at jeg ikke ville være min diagnose foruden. Deraf gøder den røde strømning blomsterne, som stædigt baner vej for min fremtid og vokser op og bliver større og stærkere. Den forsatte røde farve på højre side understreger en bevidsthed om, at livet til tider gør ondt, og selv om jeg til tider træder på min blomstring af livskvalitet, så insisterer de på at være. Som en evig påmindelse om, at der vil

være nedgange men også fremgange. Flasken på højre side er i øvrigt også en påmindelse om, at jeg selv har magten ved egen hånd til at definere mine livsmål. At jeg selv kan være en aktiv medspiller på min indre rejse. Både en rejse som globussen indikerer, men også hvordan min diagnose har formet og gjort mig bevidst om valg af uddannelsesmæssige retninger. Jeg læser Uddannelsesantropologi og globalisering og har med afsæt i min diagnose fået vækket en interesse for at styrke og fremme skabelsen for trygge rum til minoriserede personer i fremtiden - globalt og lokalt.

Globussen er også en diskokugle, da jeg aktivt tager del i et tryggere undergrundsnetliv, der repræsenteres af netop minoriserede personer i samfundet, og hvor vi for en gangs skyld kan føle os sikre og hjemme - til trods for vores "afvigende" kønsidentitet, udtryk eller seksualitet. Og som jeg fortsat har i sinde at dyrke. Heraf titlen: "Ich mag Tanzen".

Mine fødder er dækket af baggrundsfarverne, som også får lov at stå i forgrunden. For under overfladen ved mine fødder, er der skrevet hiv. Men det udviskes stille af farven, idet det fylder mindre for mig. Men som stadig til tider får lov til at stå i forgrunden. Men stærkere og mere positivt end nogensinde før.

Anders (han/ham), 27 år. Fik konstateret hiv i 2018.

Jacob:

Min diagnose – min hiv, 2022

Fortid som en brændende ild
tvunget medicinskift; bureaukrati, økonomi
en stigmatisering rammer som et lyn fra en klar himmel
det sætter sig i mit dna
min diagnose

angsten rammer som en bølge
alle kigger, men de kigger væk
det er kun mig, der kigger
angsten rammer som et skvulp

jeg kigger tilbage og vil ikke ændre noget
ville gøre det hele om igen trods smerte
mit liv er ændret for altid
jeg elsker den jeg er
min hiv

Jacob, 35 år, Fik konstateret hiv i 2016.